

[Niels Helveg Petersen.]

og det er også behageligt, så længe vekslerne ikke er forfaldet. Men vekslerne forfalder i 1973, således som det også klart fremgår af regeringens økonomiske oversigt. Der er lagt op til en betydelig aktivitetsstigning i 1973 og slutningen af 1972 stammende fra stærke stimulanter af boligbyggeriet, af de samlede offentlige udgifter, af stigning i det private forbrug, af en forventet stigning i erhvervsinvesteringerne og af en forventet eksportopgang som følge af bedre konjunkturer i udlandet.

Der er i dette alle elementer til stærk inflation, en stærk omkostningsudvikling, som vil gøre det vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at nå nogen varig bedring af vores betalingsbalance med den politiske linje, der er anlagt. Derfor mener jeg, det er korrekt at sige, at regeringens økonomiske politik er en tidsindstillet bombe, som eksploderer i 1973.

I det sidste år af den tidligere regeringsperiode var prisstigningerne i Danmark blandt de laveste i Vesteuropas industrilande. Dette har allerede ændret sig. I dag — det viser de oplysninger, som kommer fra Danmarks Statistik — er Danmark igen et af de lande, som ligger i spidsen med hensyn til prisstigninger i Vesteuropa.

Ministeren erkendte, at der lå et problem i dette, et problem med hensyn til den fremtidige udvikling. Dertil må jeg kun sige: ja, men ikke.

Jeg var ikke særlig tilfreds med det svar, jeg fik på spørgsmålet om skattestigningerne fra 1. januar 1973. Jeg kan godt selv begynde at regne ud, hvad forhøjelser af bidrag ved sygesikring og dagpenge osv. vil komme til at betyde; det var ikke det, jeg spurgte om. I formuleringen af mit spørgsmål gjorde jeg mig umage for at præcisere, hvad det var, jeg spurgte om, og det er: hvilken stigning i skatteudskrivningen må der forventes i betragtning af det ajourførte grundlag for skatteudskrivningen og de store restskatter fra 1971? Det spørgsmål har jeg ikke fået noget godt svar på, og det er jo muligt, at ministeren ikke kan give det. Men jeg skal ikke lægge skjul på, at alle ting peger på, så vidt jeg kan se som amatør, at der må indtræde en ganske betydelig skattestigning for almindelige indkomster fra 1. januar 1973, også stigninger, som er højere end

begrundet blot i de forhøjelser i procent af forskellige offentlige ydelser, som ministeren selv nævnte.

Jeg ved ikke, om vi kommer denne diskussion nærmere i dag, men jeg har alltså givet udtryk for et skøn; ministeren bestred ikke dette skøn i sit svar til mig, og jeg må derfor slutte, at der er en sandsynlighed for, at det skøn, jeg her har lagt frem, er så nogenlunde holdbart.

Jeg spurgte vedrørende samordningen af statens og kommunernes aktivitet, om regeringen var villig til at gå ind på tanken om en fuldstændig afskaffelse af refusionerne. Jeg fik en lidt uspecificeret tilslutning fra ministeren til nogle af de bemærkninger, jeg havde gjort, men ikke et svar på dette spørgsmål.

I tilslutning til det spørgsmål vil jeg gerne spørge: er det sådan, at regeringen i forhandlingerne med kommunerne stiler efter, at kommunernes stigning skal følge en ganske bestemt takt, og i så fald: hvilken takt har man fra regeringens side lagt sig fast på i forhandlingerne med kommunerne?

I det hele taget fandt økonomiministeren mig mindre kritisk, og det kan være rigtigt; jeg var nok i formen høflig. Jeg opfattede selv mit indlæg i realiteten, og jeg tror også ved gennemlæsningen, som en ganske skarp kritik, men jeg kan bedst lide at gøre det i en høflig form.

Hvilke anbefalinger har så vi at give i den økonomiske politik? Ja, hvad vi har villet, kan man jo bl. a. se ved vore afstemninger i den forløbne folketingssamling. Vi har vist her i handling, hvad det er; vi har lagt vægt på, og motiveret vores holdning i de enkelte tilfælde. Men jeg vil godt trække frem nogle andre ting, som jeg var inde på, og som er anbefalinger fra det radikale venstre: for det første at indsatsen med at luge gamle ting, etablerede udgiftsområder ud af de offentlige udgifter må være en permanent indsats, at det ikke er en tilfældig ting; at man begynder på sådan noget, men noget, folketinget permanent må beskæftige sig med og må finde de rette former for at beskæftige sig med.

For mig at se er der noget bagvendt i, at man har et særligt udvalg, som udelukkende beskæftiger sig med at skære ned, mens man har alle de faste udvalg, som faktisk kun beskæftiger sig med at sætte udgifterne op.